

כל הגט פרק שלישי גיטין

כ"ט.

עין משפט נר מצוה

לו א מיי פ"ז מהל'
גירושין ה"ד ופ"ט
הל' לה פגע עיני טושיע
א"ש פ"י קמח טע"ז לח'
לו ב מיי פ"ט שם סמג
שם טושיע שם ספיק
נא:

לח ג ד מיי שם טושיע
שם ספיק לח'
לח ב מיי פ"ד מהל'
זכיה הלכה י' סמג
עין פ"ט טושיע ח"מ סמג
רמד:

ב ו מיי פ"א מהלכות
שמיכות הלכה ד סמג
עין עד טושיע ח"מ סמג
סמג ויניד אלפס ז"מ
פ"ב ע"ה: ועוד שם פ"ג
דף פ ע"א וז"ל שם
פ"ב סמג י"ט:

בא ז מיי פ"א מהלכות
שמיכות שם סמג שם
טושיע ח"מ סמג י"ט ספיק
ד:

בב ח מיי פ"ט מהל'
גירושין הלכה ג'
סמג עין טושיע א"ש
סמג קמח ספיק מה:
בב ט מיי שם הלכה לה
טושיע שם ספיק נא:

פסקי ר"ד (המשך)
רשאים לומר לאחרים
לכתוב דמילי לא מימסרן
לשליח: מאי בינייהו איבא
בינייהו שליח מהנה פי
שארם בעל הבית לשני בני
האם כתבו שטר מתנה
לפלוגי על שדה זו לאבי
דאמר משום ביון דבעל
האב הליכך אם ירצו יאמרו
לאחרים וכתבו ולרבא
דאמר משום דמילי גינהו
מתנה מי מילי גינהו שהרי
אל סטר להם כלום ואל
יאמרו שמתנה אבין רשאין
לכתוב שהרי לא הרשם
לכתוב הבית: כפלוגתא רב
אמר מתנה אבנה כנט
שמואל אמר הדיא כנט
וקמו להו רבא ושמואל
(אמר) [תרווייהו] בתרא
שמתא והלכתא כותיהו
הכי כתיב אמרין בפרק
התקבל אמר שמואל הלכה
כ"י יוסי דאמר מילי לא
שמואל לשליח: והם אמר
לו טול לו ממנה חפץ וכי:
א"ל כן שנה רבי אין
אין השואל רשאי להשאיל
ואין השוכר רשאי להשכיר
פי' שלא האמר כבר קנאה
בתוך ימי שאלתה אל בתוך
ימי שכירתה ורשאי
להשאיל ולהשכיר לכל מי
שירצה דלגבי דידיה
השואל והשכיר ולא
לאחרים ור"ה ימי לשומר
חנם אינו רשאי למסור
ישלחנו ביד אחר ולא
משום ביטולי גיטא אחני
דשלחו ביד אחר
גיטא לא בטול כל היבא
דמטי חפציו לידיה דבעל
בין ע"י שליח קמא בין ע"י
שליח בתרא: א"ל ר' יוחנן
זו אפילו תניקוח של בית
רבן ודיעין אותה שאין לו
לאדם לעבור על דעתו של
בעל למסור פקדונו ביד
אחר א"ל אמר ר' יוחנן דמי
לא הוי נעשה כאומר לו אל
תגרשה אלא בבית וגירשה
בעליה אל תגרשה אלא
בימין וגירשה בשמאל פי'
קסבר ר' יוחנן האי דתני
ישלחנו ביד אחר
מיטא ביטולי גיטא תניא

אבל בב"ד של ישראל ביון דנמר דיניה קמלא מיקמל קמלי ליה.
אע"ג דלמר בסנהדרין (דף מ"ג): סהיה אחד רוכב על סוס
וסודרין זידו מנאלו לו זכות היה הלה מניף צדודין מכל מקום לא
שכיח: רשב"ג אומר בין כך ובין כך לא ישרחנו ביד אחר. וזהו

דדרשין (קדושין דף מ"ה). ושלח ושלחה
מלמד שהשליח עושה שליח היינו היבא
דאין הבעל מקפיד: **ב' משום** ביון
דבע"ז. פירש צוקנטרס שעליו לכתוב
את הגט ואינו רואה שידעו דברים שאינו
יודע לכתובו והא דקאמר יכתבו וימנו.
אגב יכתבו נקט יתנו אי נמי על ידי
שלאמרו לאחר שיתן ירגיש צדבר
שהבעל לא כתבו ומקפיד גם על התמינה
וא"מ מאי ביון איבא והא תנן (לעיל דף
כ"ג): האשה כותבת את גיטא אלמא אין
על הבעל לכתוב וי"ל דלעולם על
הבעל לכתוב אלא הא ק"ל משמע על
דאפילו אשה כותבת כשר דידעת
לאקנוי: **ו' וי"א** מימסרן לשליח.
ר"מ ור' יוסי פליגי לקמן צ"ל התקבל
(דף ס"ו): צדבר לשלשה תנו דקסבר
ר"מ דעשאן צ"ד ור' יוסי פליג דלפי'
אמר לצ"ד הגדול שצירושלים ילמדו
ויכתבו ויתנו לה אצל צדבר לשנים
תנו או לשלשה כתבו ותנו אפילו ר"מ
מודה דכתבו ויתנו ולא מימסרן לשליח
דמוכח מתניתין דהתם והא דקאמר
גגמי' שלחו ליה מצי רב לשמואל אמר
לשנים כתבו ותנו גט לשמתי ואמרו
לסופר וכמו וחתמו הן מהו שלח להו
תלא והדבר כריך תלמוד ויסיק מנא
דלמר שמואל הלכה כרבי יוסף דלמר
מילי לא מימסרן לשליח הוה מצי
למספרך דבשנים אפילו ר"מ מודה דלא
מימסרן אלא ניחא ליה לאקשויי שמואל
דשמואל ועוד דהוה מצי למימר
דטעמיה דר"מ משום ביון דבעל
וקסבר שמואל דבכתובה ליכא ביון
אצל בחתימה כשיחתמו אחרים הוא
דליכא ביון דמיפסקמ' מילתא בחתימה
טפי ומיניה הוה מצי למספרך מדשמואל
דהכא דקסבר טעמא משום מילי
דלמר מתנה הרי היא כנט אלא כיון
שהיה כריך להביא משמואל דהכא ה"י
פרק מאידך דשמואל דהתם:

כ"א שנה רבי אין השואל רשאי
להשאיל. אפילו לתנן דלמר
בהמפקד (ז"מ דף נ"ה). שומר דמטי
לשומר פטור שחי מסרו לנן דעת
דאין יכול לומר לו אין ראוני שיהא
פקדוני זיד אחר נהי דלא מייחייב מ"מ
לכתולה אין לו לעשות:
היבא דנפקה לאפיה. נקט הכי
משום דמתניתין איירי
בחלה שליח הראשון ולא הגיע לעיר
שהאשה שם:

שקול
ואם אמר לו מול לי הימנה
ואין השואל רשאי להשאיל
וזו אפילו תניקוח של
בית רבן ודיעין אותה כמי שאמר
לו אל תגרשה אלא בבית וגירשה
בעליה אלא תגרשה לאפיה ויהבה ליה חפץ והדר שקלה
מיניה גיטא כולי עלמא לא פליגי דגיטא גיטא מעליא הוי כי פליגי היבא דא"ל
שקול

דלמר נמי לא הוי גיטא ולקמן מפרש
מאי זימנין: אל פוגרש אלא צימין
וגרש בשמאל. דלא שיהא שליח להכי
הכי נמי פעמיים שלוחות הגט תלי
עלמא כו'. דמלמרי ר' יוחנן זימנין
דגיטא נמי לא הוי משמע דרוב פעמיים
הוי גיטא ואפי' שלחו זיד אחר: ויהנה
פליגי דהוי גיטא. דלע"ג דאין ראוני
זה דגט אינו תלוי בחפץ ולאפשר שילך ויטול החפץ ויבא אחר הגט זיד אחר הלכך אפי' שניה בחפץ אין זה שנינו כגט שהרי קיבל החפץ ואח"כ נתן:

סו לא חוו ליה וכו'. כלומר לא שכיח לה
מרתני' המביא גט צ"ל. שאין כריך לומר
משלחו זיד אחר. ועושה שליח מאליו ושלח צ"ד:
לשליח: טול לי הימנה חפץ פלוני. כשתתן לה את הגט לא ישלחנו
זיד אחר: גב' חלה סגן. דלניס
וה"ה לכל אונסין אכל אי לא חניס לא
ישלחנו זיד אחר: אי דאמר ליה הולך.
ולא אמר ליה אתה צעמך הולך:
ואי מתני' ר"ש: ר"ש אפילו. לא אמר
ליה אתה הולך כי חלה נמי לא: ה"ז
משלחו כו'. ולא מפליג בין חלה ללא
חלה ועושה שליח אחר הולך לא משמע
אלא טרם שיבא גט זה לידה: איבעי
אימא. מתני' דלמר ליה הולך ואפי'
צעין חלה דצרייתא דקתני ה"ז משלחו
והוא דחלה: ואיבעי אימא. מתני'
דלמר ליה את הולך וחלה שאני וצרייתא
דקתני לא ישלחנו דבלא חלה וכן נמי כי
תוקמא כרבן שמעון חלה שאני ור"ש
זשלח חלה: אמר לשנים סנו גט
לאשתי. ולא נתן להם גט עשאן עדים
ואע"פ שלא אמר להם אתם עצמכם
כתבוהו הרי אלו יכתבו ויתנו ולא יאמרו
לסופר ויכתבו דמפרש לקמן: או
לשלשה כתבו גט כו'. יתבאר. הם עצמם
שהרי אמר להם כתבו אצל אמר לשלשה
תנו גט לאשתי יאמרו לאחרים ויכתבו
ויתנו מפני שעשאן צ"ד ורשאין לעשות
שליח אלמא אין היחיד עושה שליח:
ביון דבעל. שעליו לכתוב את הגט
ואינו רואה שידעו לו רובם שאינו יודע
לכתבו: גב' חלה. גבי הולכה: לא קפיד.
דמאי קפידא איכא: רבא אמר. התם
היינו טעמא דלא משו שליח שלא מסר
להם אלא דברים ואין צדברים כח
להיות חוזרים ונמסרים לאחר אצל גט
דלית ביה משא חוזר ונמסר: שליח
מסנה. שאמר בעל הבית לב' עדים
כתבו שטר מתנה לפלוני אי טעמא דגט
משום ביון הוא הלא ליכא למימר הכי
שהרי אין עליו לכתוב דתנן (ז"ב דף
קס"ו): והמקבל נותן את השכר הלכך
אם ירצו יאמרו לאחרים ויכתבו ולמ"ד
מילי לא מימסרן הני נמי לא מימסרן:
אמר ריש לקיש כן שנה רבי. במשנה
זו שנה לנו רבי: אין השואל כו'. דהא
תנן לא ישלחנו זיד אחר לא משום
צטולי שלוחות דגיטא נקט לה דאם
שלח זיד אחר הגט נקט דלע"ג דאין
לראוני שיהא פקדוני זיד אחר שליח
לגרש מיהא שיהא אלא הא דתנן לא
ישלחו לאשמועינן דאין השואל רשאי
להשאיל: זו אפי' סינוקוס ודיעין אותה.
השאלה לו דאין השואל רשאי להשאיל
ונמלא זו עובר על דעתו ומקניטו:
אלא. משום שלוחות דגט גופיה מנא
לא ישלחו דאם שלחו זיד אחר זימנין
דגיטא נמי לא הוי גיטא ולקמן מפרש
מאי זימנין: אל פוגרש אלא צימין
וגרש בשמאל. דלא שיהא שליח להכי
הכי נמי פעמיים שלוחות הגט תלי
עלמא כו'. דמלמרי ר' יוחנן זימנין
דגיטא נמי לא הוי משמע דרוב פעמיים
הוי גיטא ואפי' שלחו זיד אחר: ויהנה
פליגי דהוי גיטא. דלע"ג דאין ראוני
זה דגט אינו תלוי בחפץ ולאפשר שילך ויטול החפץ ויבא אחר הגט זיד אחר הלכך אפי' שניה בחפץ אין זה שנינו כגט שהרי קיבל החפץ ואח"כ נתן:

אבל בב"ד של ישראל ביון דנפק ליה דינא
לקמלא קמלי ליה א"ל אביי ב"ד של ישראל
נמי אפשר דחוו ליה זכותא כי חוו ליה זכותא
מקמי דליגמר דינא בתר גמר דינא הו לא חוו
ליה זכותא לימא מסייעא ליה (ב"ב מ' שיעמדו
שנים ויאמרו מעידים אנו את איש פלוני שנגמר
דינו בבית דינו של פלוני ופלוני עדין
ה"ז יהרג דלמא בורח שאני ת"ש שמע מב"ד
של ישראל שהיו אומרים איש פלוני מת איש
פלוני נהרג ושיאו אתה ואתה מקומנטריים
של עובדי כוכבים איש פלוני מת איש
פלוני נהרג אל ישיאו את אשתו מאי מת ומאי
נהרג אילימא מת ממש ונהרג ממש דכוותיה
גבי עובדי כוכבים אמאי אל ישיאו את אשתו
הא קי"ל כל מסיח לפי תומו הימוני מהימוני
ליה אלא לאו מת יוצא למות ונהרג יוצא
ליהרג וקתני בב"ד של ישראל ישיאו את
אשתו לעולם מת ממש ונהרג ממש דכוותיה
גבי עובדי כוכבים אמאי לא והא קי"ל דכל
מסיח לפי תומו הימוני מהימוני הני מילי
במילתא דלא שייכי בה אבל במילתא
דשייכי בה עבדי לאחזקין שקרייהו: **מתני'**
המביא גט בא"י וחלה הרי זה משלחו ביד
אחר יאם אמר לו מול לי הימנה חפץ פלוני
לא ישלחנו ביד אחר (ז"ב דף קס"ו) שאין רצונו שיהא
פקדוני ביד אחר: גב' חלה אמר רב כהנא חלה
תנן פשיטא חלה קתני מהו דתימא ה"ה
אע"ג דלא חלה והאי דקתני חלה אורחא
דמילתא קתני קמ"ל היכי דמי אי דא"ל הולך
אע"ג דלא חלה נמי ואי דא"ל את הולך אפי'
חלה נמי לא ואי רשב"ג אפילו חלה נמי לא
דתניא הולך גט זה לאשתי ה"ז משלחו ביד
אחר את הולך גט זה לאשתי הרי זה לא
ישלחנו ביד אחר רשב"ג אומר יבין כך ובין
כך אין השליח עושה שליח איבעית אימא
הולך והוא דחלה ואי בעית אימא את הולך
וחלה שאני ואי בעית אימא דרשב"ג היא
וחלה שאני תנן המביא גט בא"י וחלה הרי
זה משלחו ביד אחר ורמיניהו (אמר לשנים
תנו גט לאשתי או לשלשה כתבו גט ותנו
לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו אינהו אין אבל
שליח לא אמר אביי התם טעמא מאי משום
ביון דבעל הכא בעל לא קפיד רבא אמר
משום דמילי גינהו (ומילי לא מימסרן לשליח
מאי בינייהו איבא בינייהו שליח מתנה
ובפלוגתא דרב ושמואל רב אמר מתנה אינה
כגט ושמואל אמר המתנה הרי היא אגב:
חפץ פלוני: אמר ריש לקיש כאן שנה רבי
ואין השוכר רשאי להשכיר אמר לו רבי יוחנן
בית רבן ודיעין אותה אלא זימנין דגיטא נמי לא הוי דנעשה כמי שאמר
לו אל תגרשה אלא בבית וגירשה בעליה אל תגרשה לאפיה ויהבה ליה חפץ והדר שקלה
מיניה גיטא כולי עלמא לא פליגי דגיטא גיטא מעליא הוי כי פליגי היבא דא"ל
שקול

א. וקס"ד דרשב"ג אפי'
חלה קאמר. רשב"ג.
ב. שניה הבעל דעתו
שאינו מקפיד. רשב"ג. דעו
מסרי' ש"ג. דמשמע
שגם התיבה צריכה
לעשות. מצנא למימר
דלא דיקא שיתנו הן
צעמן. אלא. מוס' דל"ה.

פסקי ר"ד
מתני' המביא גט בא"י
וחלה הרי זה משלחו ביד
אחר ואם אמר לו טול לי
ממנה חפץ פלוני אין
ישלחו ביד אחר שאין
רצונו שיהא פקדוני ביד
אחר. פי' בא"י שאני זיל
כפני נכתב ובפני נתתם
משלחו ביד אחר ועושה
שליח מאליו שלא בב"י.
אמר רב כהנא חלה תנן.
פי' דיקא אם חלה שהוא
אנוס וה"ה אנוס לכל
האונסים אז משלחו ביד
אחר אבל אם אין לו שום
אונס לא ישלחנו ביד אחר.
פשיטא חלה קתני מר
הימא ה"ה אע"ג דאין
חלה והאי דקתני חלה
אורחא דמילתא קתני
קמ"ל תנן אמר לשנים זיל
גט לאשתי א"ל כתבו גט
ותנו לאשתי הרי אלו
יכתבו ויתנו אינהו אין
שליח לא. פי' אם אמר
לשנים תנו גט לאשתי ויהי
נתן להם גט עשאו עדים
לכתוב גט וליתנו לאשתי
ואע"פ שלא אמרו להם
אתם עצמכם כתבוהו ולא
יאמרו ליכתבו ויתנו ולא
יאמרו לסופר ויכתבו אז
אמר לו: כתבו גט ותנו
לאשתי הרי אלו יכתבו
ויתנו והם עצמם לכתוב
יאמרו לאחרים לכתוב
שהרי אמר לו כתבו אבל
אם אמר לו: תנו גט לאשתי
יאמרו לאחרים ויכתבו
ויתנו מפני שעשאן צ"ד
ורשאין לעשות שליח אבל
אין השליח יחיד עושה
שליח ובמתני' הני תני הרי
זה משלחו ביד אחר אחר
אביי התם משום דכתיב

דבעל חלה בעל לא קפיד פי'
מוטל לכתוב גט לאשתי דכתיב וכתב נתן ואינו רוצה שידעו בו שאינו יודע לכתוב אבל הכא גבי הולכת גט ליכא משום
ביונא דבעל לא קפיד. רבא אמר מילי גינהו ומילי לא מימסרן לשליח פי' התם היינו טעמא דלא משו שליח שלא מסר
להם אלא בריבין ואין לדיווחם חוזרים ונמסרים לאחר אבל גט דאית ביה פמטא חוזר ומסר לקמן בפרק האומר
התקבל אמרין כיון דמילי לא מימסרן לשליח אפילו אמר לג' שני עשאו ב"ד ואפילו אמר לב"ד הגדול שצירושלים אין